

angaaer det af det ærede 3die Medlem for 3die Krebs (Tobiesen) stillede Ændringsforslag, skal jeg til de Bemærkninger, der allerede ere gjorte fra flere Sider, tilføie, at det dog umuligt gaaer an, at den, der har taget den ufuldstændige juridiske Examen med ringeste Charakter, kan blive stillet bedre end den, der har fuldstændig juridisk Examen med ringeste Charakter. Den sidste kan nemlig ikke faae Afgang til at blive Underrettsfogeder, hvorimod efter Ændringsforslaget den, der har taget ufuldstændig juridisk Examen med ringeste Charakter, vil have denne Afgang.

Tobiesen: Uagtet jeg nærmest havde tænkt paa at henvende et Par Ord til en anden Side i Salen, skal jeg dog til, hvad den sidste ærede Taler bemærkede, udtale, at jeg dog ikke troer, at Thingets ærede Medlemmer i den Bemærkning, som han knyttede til mit Ændringsforslag, ville see nogen væsentlig Grund til ikke at vedtage det. Det forekommer mig, at man ved at stille Ændringsforslag til en Lov som denne ikke behøver at tage noget væsentligt Hensyn til dem, som have taget Examen med Charakteren non contemnendus. De Herrer vide Alle, hvad jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at denne Mand har underkastet sig sin Prøve efter at have erhvervet sig Fordannelse, efterat have hengivet sig til et videnskabeligt Studium og i en Alder, hvori han maa kunne have opnaaet den tilstrækkelige Modenhed, og saa stemples han — og det altsaa paa en Tid, hvor en saadan Stempeling virkelig kan finde Sted — som non contemnendus. Det forekommer mig, at dette Hensyn ikke bør oversees. — Naar jeg dernæst skal tillade mig at henvende et Par Ord til den høitærede Minister, er det navnlig, fordi han udtalte sig derhen, at han maatte benægte, at den danske Jurists Uddannelse begyndte ved Examen, og at min Argumentation overfor ham stød og faldt med denne Sætning. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er noget reent Underordnet, om man tager Examen som Ud-

gangspunktet for en saadan Uddannelse, men at det forekommer mig at maatte staae fast, at for den, som efter et meget kortvarigt Studium uden at have den almindelige Fordannelse underkaster sig Examen i en meget ung Alder, bliver det Stempel, som derved gives ham, endnu upaalideligere, end Examensstemplet i Reglen er. Efter den høitærede Ministers Øtringer maa jeg antage, at han med mig er enig i, at den danske Jurists Uddannelse i en væsentlig Grad finder Sted, efter at han har taget Examen, thi det er en Selvfølge, at, hvor der er Tale om juridiske Forretninger, kan man ikke adskille Praxis og Theori som to Ting, der ikke staae i Forbindelse med hinanden. Den, som praktisk vil udføre en juridisk Forretning, maa ogsaa være i Besiddelse af theoretiske Kundskaber, og overhovedet maae Theori og Praxis følges ad Side om Side, idet den, der i lang Tid har udført juridiske Forretninger, derved ogsaa maa have erhvervet sig en vis theoretisk Indsigt, forsaavidt han har udført hine vel. Naar den høitærede Minister dernæst viste hen til den bestaaende Lovgivning, da synes der mig i denne Henviisning at ligge et meget stærkt Argument for at vedtage det af mig stillede Ændringsforslag, thi der staaer vel i den citerede Lov af 1821, at man for at blive Underretsprocurator skal have „Bequem“ til den theoretiske og „Vel“ til den praktiske Prøve, men den høitærede Minister tilføjede selv, at man altid har dispenseret fra disse Regler, har udnævnt Underretsprocuratorer, som havde „Ei bequem“ og det vilde da være overordentlig haardt, om man ved denne Lov betog Regjeringen denne Bevillingsmyndighed og derved altsaa stillede dem, der nu havde Haab om, at en saadan Dispensation skulde komme dem tilgode, saa flet, at man betog dem enhver Udset til nogenstunde at blive Sagsførere. Fratager man Regjeringen dens Dispensionsmyndighed, bør der i Loven opstilles andre Regler, som, om man end ikke vilde give dem Anvendelse paa dem, der for Fremtiden underkaste sig Examen — hvilket